

gaar, vil jeg sige, at det jo er muligt, at der kunde være opnaaet noget ved en yderligere og mere direkte Forhandling, det tør jeg ikke udtale mig afgørende om. Jeg havde Lejlighed til allerede ved Sagens anden Behandling at gøre opmærksom paa, at vi i Udvalget ikke havde stillet os afvisende overfor den Tanke at foretage saadanne prisregulerende Foranstaltninger for Brødets Vedkommende, men at vi mente, det var noget, der burde ligge udenfor eller ved Siden af de Foranstaltninger, der i øvrigt var Tale om i Lovforslaget. Men med Hensyn til Børnebespisningen maa jeg sige, at jeg ikke tror, den højtærede Minister skal være ked af, at der ikke kommer en saadan mere direkte Forhandling mellem Tingene, thi der vilde neppe have været Udsigt til derved at opnaa noget i saa Henseende. Jeg tor heller ikke, der er nogen som helst Trang til det. Ministeren taler stadig om, at han ønskede, det skulde have været understreget stærkere, end sket er, at man skal have Opmærksomheden henvendt paa de Børn, der maaske vil komme til at lide under Underernæring, men det er jo Kommunalbestyrelserne, der skal have Opmærksomheden henvendt paa, hvad der er Trang til at foretage ogsaa for Børnenes Vedkommende, og der er, som det blev fremhævet her nede ogsaa fra vor Side under anden Behandling og senere fremhævet under Behandlingen i Landstinget og tilmed gjort opmærksom paa i Landstingets Udvalgsbetænkning, al fornøden Frihed for Kommunalbestyrelserne til i saa Henseende at træffe de Foranstaltninger, de maatte anse for fornødne. Det, som Ministeren har ønsket, og det, Lovforslaget gik ud paa, selv saaledes som det var vedtaget her ved anden Behandling, det var jo ikke, at der skulde være en stærkere Understregning af Ønskeligheden af, at Kommunalbestyrelserne havde Opmærksomheden henvendt paa Børnebespisningen, men det var, som det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Hauge) tydeligt nok sagde, en Foranstaltning, som det skulde paalægges Kommunalbestyrelserne at foretage, fordi, som det ærede Medlem sagde, man ikke kunde stole paa, at alle Kommunalbestyrelserne af fri Villie vilde foretage de nødvendige Foranstaltninger. Jeg havde allerede den Gang Lejlighed til at udtale min Glæde over, at det ærede Medlem saa tydeligt sagde, hvad der var tilsigtet, og jeg tror ikke, at den højtærede Minister vilde have faaet Rigsdagen, selv efter en Fællesudvalgsbehandling, til at gaa ind paa, at der i saa Henseende skulde

vises den Mistillid til Kommunalbestyrelserne, som det vilde være udtrykkelig at give dem et Paalæg paa et Omraade, hvor der er al Grund til paa Forhaand at kunne gaa ud fra, at Kommunalbestyrelserne netop vil have deres Opmærksomhed henvendt paa saadanne Forhold. Jeg drister mig til at paastaa og gaa ud fra, at i al Almindelighed vil Kommunalbestyrelserne, hvad enten der er Tale om at uddele Penge eller at uddele Naturalier, særlig have deres Opmærksomhed henvendt baade paa de Familier, som har de mange Børn, og de Familier, som ellersaaledes stillede, at det virkelig er vanskeligt for dem at skaffe deres Børn tilstrækkelig nærende Mad.

Med Hensyn til den større Frihed ved Udskrivningen af Skatterne vil jeg sige, at jeg er tilbøjelig til at tro, at Kommunalbestyrelserne sætter Pris paa, at der dog er givet nogle Regler for, hvordan de forøgede Udgifter skal paalignes Kommunerens Skatteydere. Der er ingen Grund til her at gaa ind paa Detaillerne, og saa meget mindre Grund er der til det for mig, som Ordføreren ikke kom særlig ind paa dem.

Jeg maa tilstaa, at jeg synes ikke, at Lovforslaget, sammenlignet med det, Venstre havde foreslaaet, har vundet i Klarhed ved den Behandling, det er undergaaet i Landstinget. Jeg erkender, at dette noget ligger i, at man har fundet det nødvendigt at fastsætte forskellige Regler med Hensyn til Skatteudskrivningen paa den ene Side i København og Frederiksberg og paa den anden Side i Landets øvrige Kommuner, og at Loven derfor vil blive noget vanskeligere overskuelig, end hvis man havde kunnet nøjes med at have de samme Regler for samtlige Kommuner. Det er en Selvfølge, at naar man i København-Frederiksberg ønsker mere specificerede Regler, kan vi ikke have noget at indvende derimod. Men hvad enten man nu er mere eller mindre tilfreds med de Forandringer, Lovforslaget er undergaaet i Landstinget — og Venstre er gennemgaaende tilfreds med disse Forandringer —, tror jeg dog, at det kan gaa an at slaa fast, at ved en Foranstaltning som denne og navnlig ved en Foranstaltning som denne gælder det om, at den bliver modtaget med saa stor Velvillie som muligt rundt om i Landet og hos et saa stort Flertal som muligt og særlig bliver modtaget med Forstaaelse og Velvillie af Kommunalbestyrelserne, der skal føre disse Foranstaltninger ud i Livet. Jeg tror, at netop dette, at det er blevet slaaet fast i Lovforslaget, at Statens Tilskud skal anvendes til Hjælp for dem, der er daarligst